

Arrest

nr. 226 084 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2019 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E.

voornaam : Z.

geboortedatum : 24.03.1993

geboorteplaats : Gumri
nationaliteit : Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 07.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Sint Truiden op 07.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19.11.2013 (bijlage 13). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij sinds 2008 in België verblijft.

Hij is naar hier gekomen omwille van de problemen van zijn ouders. Hij was minderjarig toen. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omdat hij hier geïntegreerd is. Hij is hier afgestudeerd en hij heeft hier alles. Verder laat betrokkene weten dat hij gezond is. En dat hij een partner heeft A. D., waarmee hij kerkelijk gehuwd is.

Betrokkene zegt dat zijn partner 1 maand zwanger is, maar dat de dokter dit nog niet heeft bevestigd. Zijn moeder en twee zussen zijn ook in België.

Op 10.10.2018 deed betrokkene te Sint Truiden een melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische D. A. °19.02.1991. Op 16.03.2019 weigerde de stad Sint Truiden dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkenes huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijnland van herkomst. Het louter feit dat mevrouw D. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Armenië. Zowel betrokkene als mevrouw D. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Het feit dat betrokkenes moeder en twee zussen (met hun kinderen) ook in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes moeder en zussen zijn evenals betrokkene illegaal in België en hebben meerdere bevel gekregen om het grond gebied te verlaten. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene (als minderjarige volgde hij de procedure van zijn moeder en als meerderjarige) heeft zes regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze zes medische regularisatie aanvragen werden allemaal negatief afgesloten en de beslissingen werden betekend aan betrokkene. De laatste medische regularisatie aanvraag ingediend op 24.01.2012 werd onontvankelijk verklaard op 14.02.2013. Deze beslissing is op 02.03.2013 aan betrokkene betekend.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes moeder heeft op 10.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.10.2013. Deze beslissing is op 19.11.2013 aan betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BuPo).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Het recht om te huwen is immers een subjectief recht dat namelijk beschermd door het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en door het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten.

Er weze opgemerkt dat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod oplegt om reden dat er:

- voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend aan verzoeker en/of;
- een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd;
- een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker;
- verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan verwijderingmaatregel wil houden;

Er wordt in concreto een inreisverbod van drie jaar opgelegd om reden dat er kennelijk een risico op onderduiken bestaande zou zijn in hoofde van verzoeker.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Artikel 23 BUPO; Artikel 12 EVRM.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Verwerende partij stelt dat de weigering om het huwelijk te voltrekken in se een contra indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en derhalve een terugkeer met een inreisverbod naar het land van herkomst geen schending impliceert van art. 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie heeft met een Belgische onderdaan. Mevr. D. A. geboren op 19/02/1991 te Jerevan (USSR) met de Belgische nationaliteit, bediende, thans formeel ingeschreven te: (...).

Verzoekers hebben middels het voornemen om in het huwelijk te treden hiervoor een ontvangstbewijs van huwelijksaangifte van de ambtenaar van burgerlijke stand van Stad Sint-Truiden ontvangen met het voornemen om te huwen.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Stad Sint-Truiden heeft bij beslissing van 16/03/2019 geweigerd om het huwelijk te voltrekken op basis van volgende motivering dewelke integraal gestoeld is op het negatief advies van het Openbaar Ministerie.

Het negatief advies van het OM was gestoeld op de navolgende elementen: illegaal verblijf; geen bewijs samenwonen; beperkte kennis over elkaar en tegenstrijdige verklaringen".

Nergens wordt in de bestreden beslissing en in het advies van het Openbaar Ministerie de relatie in se en duur van dit relatie betwist. Het advies is niet gestoeld op de snelle gang van zaken tussen verzoekers.

Middels dagvaarding zoals opgenomen in bijlagen werd het dossier aanhangig gemaakt bij voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Limburg, afdeling Hasselt, Sectie familie- en jeugd.

Er werd een conclusie kalender geacteerd en het dossier zal voor voornoemd rechtbank ten gronde worden behandeld op 17/09/2019.

Verzoeker en zijn partner verklaarden expliciet dat zij al reeds gedurende langer dan vijf een relatie hebben beleven (haar zie overeenstemmende verklaringen hieromtrent HA.L7.007489/2018 dd. 06/11/2018).

"De familierechter heeft volle rechtsmacht. Hij houdt rekening met de situatie zoals die is op het ogenblik dat de zaak door hem wordt behandeld. Ook elementen van na de weigeringsbeslissing betreft hij bij zijn oordeel. Dat betekent echter niet dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft. Hij heeft, net als de ambtenaar van de burgerlijke stand, slechts een gebonden bevoegdheid. Als de voorwaarden vervuld

zijn, dan moet de akte worden opgemaakt. Een opportuniteitstoets is niet aan de orde. Op die rechtspleging zijn de regels van het Gerechtelijk Wetboek integraal van toepassing. "

De stelling van verwerende partij dat verzoeker niet persoonlijk aanwezig moet zijn op de zitting ten gronde en bijgevolg hierdoor geen moeilijk te herstellen nadeel kan puren raakt kant noch wal.

Verzoeker dient tijdens de behandeling van het dossier ten gronde persoonlijk aanwezig te zijn en een inreisverbod zal verzoeker ervan beletten om persoonlijk aanwezig te zijn tijdens de zitting ten gronde.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker gedurende een lange periode een relatie vormt met zijn Belgische partner, doch plaatst ingevolge de weigering om het huwelijk te voltrekken het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner buiten spel.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker te kennen heeft gegeven dat zijn partner al reeds zwanger is, doch stelt dat de dokter dit nog niet zou hebben bevestigd.

Verwerende partij heeft dit cruciaal punt inzake het zwangerschap niet ernstig onderzocht en heeft aan verzoeker niet de mogelijkheid gegeven om een doktersattest naar voren te brengen. Er wordt thans een attest vanwege Dr. Savenay Sofie naar voren gebracht.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat de partner van verzoeker hem spontaan naar Armenië kan volgen, wijl zij al hier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur; mede eigenaar is van een woning en al reeds jarenlang in België woont en alhier sociaal verankerd is. Verzoeker zijn partner kan niet naar Armenië verhuizen.

Indien men illegaal in het Rijk verblijft, mag men er trouwen als men aan de grondvoorwaarden om te huwen voldoet (Zie: Omzendbrief van 23 september 2004 bij het Wetboek IPR, subtitel K.).

De klakkeloze stelling van verwerende partij dat de weigering vanwege de ABS van Stad Sint-Truiden om het huwelijk te voltrekken een contra indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven volstaat in casu niet. Er is meer nodig.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker als minderjarige door zijn ouders naar België werd gebracht.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met een Belgische onderdaan. Mevr. D. A. geboren op 19/02/1991 te Jerevan (USSR) met de Belgische nationaliteit, bediende.

Zij zijn kerkelijk in het huwelijk getreden en thans in afwachting van hun eerste kind, aangezien Mevr. D. A. zwanger is.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met zijn Belgische partner, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst. Hij is immers als minderjarige door zijn ouders naar België gebracht en heeft zijn volledig leven sedertdien alhier doorgebracht. Zijn moeder en zusters wonen nog steeds in België. Verzoeker verwijst hiervoor naar het attest samenstelling van het gezin zoals opgenomen in bijlagen.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker is door zijn ouders als minderjarige naar België gebracht toen hij amper 16 jaar oud was. Hij is als een minderjarige naar België gekomen met zijn ouders. Hij spreekt uitsluitend Nederlands. Er wordt in casu niet betwist dat verzoeker al reeds jarenlang een relatie vormt met een Belgische onderdaan met wie hij kerkelijk in het huwelijk is getreden. Zijn partner is thans zwanger. Zulks wordt gestaafd met een medisch attest vanwege Dr. Dr. Savenay Sofie.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn Belgische partner.

De relatie in se en de duur van deze relatie wordt nergens betwist in de bestreden beslissing, noch door het Openbaar Ministerie in haar weigeringsadvies.

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker is als minderjarige naar België gebracht door zijn ouders. Hij heeft buiten zijn partner, moeder en zussen niemand meer in Armenië bij wie hij terecht kan na een afwezigheid van 10 jaar.

Verzoeker heeft totaal geen sociale, culturele en economische bindingen met of Armenië. Indien hij terug zou worden gedreven naar Armenië zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de Belgische partner van verzoeker te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en alhier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en mede eigenaar is van een woning.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke

samenwoonst. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat ven/verende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). " Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker.

Zoals supra beschreven kan er niet worden aangenomen dat verzoeker de intentie had om in België onder te duiken. Bovendien brengt verzoeker een attest samenstelling van het gezin naar voren waaruit blijkt dat hij formeel ingeschreven is.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde.

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingmaatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen. Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw.".

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond en verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze zij het legaliteitsbeginsel geschonden acht. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent volgens de verzoekende partij dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is. Dezelfde bepaling stelt volgens de verzoekende partij daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. Dit is volgens de verzoekende partij niet gebeurd. De verzoekende partij haalt het recht om te huwen aan. Uit het administratief dossier blijkt volgens de verzoekende partij dat zij reeds een geruime tijd een relatie heeft met een Belgische onderdaan, mevr. D. A. geboren op 19 februari 1991 te Jerevan (USSR) met de Belgische nationaliteit. Nergens wordt volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing en in het advies van het Openbaar Ministerie de relatie op zich en de duur van deze relatie betwist. De verzoekende partij stelt dat zij en haar partner verklaarden dat zij al reeds gedurende langer dan vijf een relatie hebben. Volgens de verzoekende partij raakt de stelling van de verwerende partij dat zij niet persoonlijk aanwezig moet zijn op de zitting ten gronde van de familierechtbank kant noch wal. Verder heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij het cruciaal punt inzake de zwangerschap niet ernstig onderzocht en heeft zij aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid gegeven om een doktersattest naar voren te brengen. Er wordt volgens de verzoekende partij thans een attest vanwege Dr. Savenay Sofie naar voor gebracht. Volgens de verzoekende partij kan haar partner verder niet met haar meegaan naar Armenië omdat zij hier werkt, eigenaar is van een woning, en hier sociaal verankerd is. Verder stelt de verzoekende partij dat zij ernstige moeilijkheden zou ondervinden in haar land van

herkomst. Zij stelt niemand meer te hebben in Armenië en al tien jaar in België te zijn. De verzoekende partij stelt dat er geen sprake is van een risico op onderduiken. De verwerende partij kan volgens haar niet aannemen dat zij de intentie had om in België onder te duiken. Bovendien brengt zij een attest samenstelling van het gezin naar voren waaruit blijkt dat zij formeel ingeschreven is. De verzoekende partij stelt verder dat bij de individuele beoordeling alle relevante elementen in overweging moeten genomen worden, zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat volgens haar niet gebeurde. De verzoekende partij stelt dat evenmin blijkt dat zij de intentie gehad heeft om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of zij deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door haar eigen toedoen.

Waar de verzoekende partij in haar betoog de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het BuPo-verdrag, die beide het recht op bescherming van het huwelijk garanderen, wordt niet ingezien in welke mate de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepalingen schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak. De bestreden beslissing heeft op zich niet tot gevolg dat de verzoekende partij niet met haar beweerde partner zou kunnen huwen.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met haar individuele situatie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat de bestreden beslissing zeer concrete motieven bevat waarom in casu werd gekozen voor een inreisverbod met een duur van drie jaar. Deze motieven luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 07.05.2019 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart dat hij sinds 2008 in België verblijft.

Hij is naar hier gekomen omwille van de problemen van zijn ouders. Hij was minderjarig toen. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omdat hij hier geïntegreerd is. Hij is hier afgestudeerd en hij heeft hier alles. Verder laat betrokkene weten dat hij gezond is. En dat hij een partner heeft A. D., waarmee hij kerkelijk gehuwd is.

Betrokkene zegt dat zijn partner 1 maand zwanger is, maar dat de dokter dit nog niet heeft bevestigd. Zijn moeder en twee zussen zijn ook in België.

Op 10.10.2018 deed betrokkene te Sint Truiden een melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische D. A. °19.02.1991. Op 16.03.2019 weigerde de stad Sint Truiden dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkenes huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw D. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Armenië. Zowel betrokkene als mevrouw D. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Het feit dat betrokkenes moeder en twee zussen (met hun kinderen) ook in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkenes moeder en zussen zijn evenals betrokkene illegaal in België en hebben meerdere bevel gekregen om het grond gebied te verlaten. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene (als minderjarige volgde hij de procedure van zijn moeder en als meerderjarige) heeft zes regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze zes medische regularisatie aanvragen werden allemaal negatief afgesloten en de beslissingen werden betekend aan betrokkene. De laatste medische regularisatie aanvraag ingediend op 24.01.2012 werd onontvankelijk verklaard op 14.02.2013. Deze beslissing is op 02.03.2013 aan betrokkene betekend.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes moeder heeft op 10.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.10.2013. Deze beslissing is op 19.11.2013 aan betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met haar individuele situatie bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing op zich kan dus niet als gevolg hebben dat het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij zou geschonden worden. Daarom kan de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

Verder merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermingswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62).

Te dezen laat de verzoekende partij gelden dat zij "*al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met een Belgische onderdaan*", met wie zij kerkelijk in het huwelijk is getreden en die zwanger zou zijn van haar. Zij stelt tevens dat zij in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad heeft gecreëerd met haar Belgische partner.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoekende partij met haar Belgische partner het volgende uiteengezet:

"Op 10.10.2018 deed betrokkene te Sint Truiden een melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische D. A. °19.02.1991. Op 16.03.2019 weigerde de stad Sint Truiden dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkenes huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt."

Uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven van de verzoekende partij met haar Belgische partner niet aanvaardt, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Deze weigering was gestoeld op het feit dat dit huwelijk er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap aan te gaan maar wel om de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Tevens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met een mogelijk beroep van de verzoekende partij en haar partner tegen de voornoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet:

"Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk."

De verzoekende partij voert nog aan dat deze motivatie "*kant noch wal*" raakt en dat zij tijdens de behandeling van het dossier ten gronde persoonlijk aanwezig dient te zijn, maar beperkt zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij laat na enige wetsbepaling aan te duiden of een stuk van de bevoegde familierechtbank bij te brengen waaruit blijkt dat haar persoonlijke verschijning inderdaad vereist is. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermingswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd,

staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, temeer nu uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt blijkt dat zij op 23 april 2019 nog samenwoonde met haar moeder en twee zussen en niet met haar partner (zie stukkenbundel, “*Samenstelling van gezin per 23/04/2019*”). De Raad is verder niet bevoegd zelf een oordeel te vellen over het voorgenomen huwelijk.

Voorts dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij het attest van de zwangerschap van haar partner, de diverse foto's en getuigenverklaringen (stukkenbundel, stukken 2, 5 en 6) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partij zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar partner, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stavingstukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat uit het attest van zwangerschap niet blijkt dat de verzoekende partij de persoon is die de zwangerschap tot stand heeft gebracht en dat uit het gegeven dat de partner van de verzoekende partij van hem zwanger zou zijn nog niet *ipso facto* het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner kan worden afgeleid. Voorts tonen de bij het verzoekschrift gevoegde foto's niet aan dat zij met elkaar een stabiele en oprechte *de facto* relatie hebben. De andere bij het verzoekschrift gevoegde foto's tonen dan weer aan dat de verzoekende partij en haar partner voor de kerk getrouwd zijn, doch niet dat dit huwelijk gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners en niet op het verwerven van een verblijfsrecht. Wat de getuigenverklaringen betreft, kan er ten overvloed nog op worden gewezen dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen, nu zij dateren van na de weigering door de stad Sint-Truiden om het voorgenomen huwelijk te voltrekken en duidelijk op vraag van de partner van de verzoekende partij werden opgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld door te verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Nu de gemachtigde het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt, blijkt niet dat deze er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat zowel de verzoekende partij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, zijn dan ook overtoollig, zodat de eventuele gegrondheid van de grieven die de verzoekende partij tegen deze motieven aanvoert niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Ook de overige elementen die de verzoekende partij aanhaalt en die van belang zouden kunnen zijn bij een belangenafweging, met name dat zij sinds haar 16 jaar in België is, enkel Nederlands spreekt, in Armenië niemand heeft bij wie zij terecht kan en totaal geen sociale, culturele en economische bindingen heeft met Armenië, worden *in casu*, aangezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet wordt aangetoond, niet dienstig aangevoerd. Ook de verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest nr. 186 650 van 9 mei 2017 is om dezelfde reden niet dienstig, en dit nog ongeacht het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt dat er volgens haar geen sprake is van een risico op onderduiken. De verzoekende partij stelt dat niet blijkt dat zij de intentie gehad heeft om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of zij deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door haar eigen toedoen. De Raad stelt vast dat de kritiek die de verzoekende partij uit gericht is tegen de beslissing betreffende de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt geenszins de bestreden beslissing. Middelen die gericht zijn tegen een andere beslissing zijn niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat bij de individuele beoordeling alle relevante elementen in overweging moeten genomen worden, zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat volgens haar niet gebeurde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter het tegendeel. De bestreden beslissing vermeldt expliciet dat de verzoekende partij zes regularisatieaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende en dat uit diepgaand onderzoek van haar medische situatie en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate behandelingen in het herkomstland, is gebleken dat zij niet voldoet aan de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch dat er een risico zou zijn op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit bovenstaande bespreking is eveneens gebleken dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met haar leeftijd en sociale situatie. De bestreden beslissing vermeldt immers dat de verzoekende partij als minderjarige in 2008 naar België kwam omwille van problemen van haar ouders. Bovendien wist de verzoekende partij van in het begin dat haar verblijfssituatie precair was.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU